

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 6	15. Marts 1919	68. Aargang

Tale af Ældste Stephen L. Richards,

Medlem af de tolv Apostles Kvorum,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 5. Oktober 1918.

Vi har lyttet til store og vigtige Evangelie-Sandheder ved denne Konference, og Evangeliets evige Principper har været fremholdte paa en Maade, der virkede meget indtryksfuld. Jeg har personlig været styrket i Aanden og opmuntret til fremdeles at holde Guds Befalinger og leve i Overensstemmelse med hans hellige Vilje; og jeg er forvisset om, at mit Hjertes Følelser har været alles Følelser, der har hørt de inspirerede Ord, som har været udtalte ved denne Konference.

Evangeliets ypperlige Principper kan imidlertid kun blive til Frelse for Menneskene, for saa vidt de retter sig efter samme. Den aandelige Forfriskning, som vi kan modtage ved at overveje Evangeliets Principper, nydes kun derved, at vi i enhver Henseende lever i Overensstemmelse med Aanden i disse Principper, og derved kan vi tilsidst erholde den herlige Ophøjelse, som vi haaber at opnaa. Jeg har overvejet, som jeg har lyttet til Brødrenes Fremstilling af de vigtige evangeliske Sandheder, som har været omtalte, hvorledes det bliver muligt for de Mænd og Kvinder, som er tilstede her, at drage sig det største Udbytte af, hvad der har været sagt, og hvorledes de bedst vil kunne fremsætte disse Lærdomme og Formaninger til deres nærmest paarørende i Hjemmet og til dem, som maaske i særlig Grad tiltrænger, at disse Ord naar dem, idet Kirkens Vækst og Borgersamfundets Velvære er afhængig af deres Vandel.

Jeg har set ud over denne store Forsamling, og saa vidt som jeg kan se i dette Hav af Ansigter, er der maaske ingen tilstede her af de unge Mænd, som Ældste David O. McKay saa indtrængende formanende

henvendte sine Ord til i sin Tale i Formiddags. De voksne unge Mænd, hvis Ansigter jeg kan se i denne Forsamling, giver alle det Indtryk, at de har gode Livsvaner, og at de opfører sig i Overensstemmelse med Evangeliets Lærdomme. Men vi ved, at der ikke desto mindre er Tusinder af unge Mænd i Kristi Kirke, og af unge Kvinder tillige, som behøver at blive formanede og styrkede ved at blive belærte om de vigtige evangeliske Sandheder og moralske Principper, som har været omtalte ved de Møder, som allerede har været afholdte. Vi ved, at der er mange, som behøver at høre Guds Ord, saa at de kan leve i Overensstemmelse dermed og blive berettigede til de rige Velsignelser, som er lovede de trofaste og gode. Fremdeles ved vi, at der er Millioner af Mennesker i Verden, baade gamle og unge, som behøver at blive bekendte med Evangeliets frelsende Principper, saa at de kan adlyde samme Principper. Idet vi overvejer alle disse Ting, fremkommer det saa vigtige Spørgsmaal i vort Sind: Hvorledes skal vi udføre vor Gerning og opfylde vore Forpligtelser overfor dem, som ikke er tilstede her, og som ikke har lyttet til de Brødre, der, inspirerede af Herren, saa veltalende og udtryksfuld fremsatte vigtige evangeliske Sandheder for os.

Det blev sagt i Gaar, at de Mænd og Kvinder, som var tilstede her til Konference, var en repræsentativ Forsamling, og jeg tænker, at de tilvisse er repræsentative, thi næsten alle de af Kirkens Mænd og Kvinder, som er nærværende her, holder ledende Stillinger indenfor de forskellige Organisationer i Kirken; og det er i Sandhed velsignet, at I, som er i disse forskellige kirkelige Stillinger, kommer her for at lytte til Herrens Ord og modtage Instruktioner, saa at I, naar I kommer tilbage, kan forkynde Ordet til dem, som ikke har været tilstede her. De forskellige kirkelige Organisationer har været dannede, for at Kirkens Medlemmer i enhver Henseende kan blive betjente. Der er allerførst den store Organisation af Præstedømmet med dets forskellige Kvorumer, efter Herrens Anordning. Hvor særdeles passende er det ikke, at disse Præstedøms-Kvorumer vaager over, at hvert enkelt Medlem i disse Kvorumer lærer Guds Vilje at kende, og at det er de præsiderende Brødre i disse Kvorumer magtpaaliggende, at de vigtige Principper, som er forbundne med Jesu Kristi Evangelium og knyttede til Præstedømmet, bliver ærede af enhver Mand, til hvem Præstedømmets Autoritet er givet. Jeg vil henstille til I, Brødre i Forsamlingen, som præsiderer over disse Kvorumer, at naar I kommer tilbage til eders Hjem, I da søger at meddele alle dem, som ikke har været her til Konferencen, de Instruktioner, som paa en saa aandfuld og indtryksfuld Maade har været givet os.

Foruden Præstedømmets Kvorumer har vi indenfor Kirken de forskellige andre Organisationer, som Herren har givet os som Hjælpeorganisationer til Præstedømmet, for at hans Sandhedsord kan blive plantet i hans Folks Hjerter. Disse Hjælpe-Organisationers Virksomhed gaar særlig ud paa, at vore Børn og Kirkens Ungdom bliver underviste i Evangeliets Principper. Hvilke ypperlige Goder nyder vi ikke i disse udmærkede Organisationer; men hvor vigtigt er det ikke, at enhver af

disse virker saa kraftigt og omfattende som muligt. Jeg tror ikke, at der nogensinde har været en Tid siden disse Organisationers Oprettelse, at det har været mere nødvendigt at gøre den videst mulige Brug af disse ved det kirkelige Arbejde, end der er i Dag; thi de unge er omgivne af skadelige verdslige Indflydelser i den Grad, at det kan siges, at Zions Ungdom maaske aldrig før har været saa skadelig paavirket. Onde verdslige Indflydelser gør sig gældende til alle Sider, hvorvel visse samfundsfordærvende Foretagender har været undertrykte ad Lovgivningens Vej. I vore Skoler, under Arbejdet, som de unge er beskæftigede med, i alle Livets Omgivelser, gør disse verdslige Indflydelser af en ond Natur sig gældende. Vore Skoler befatter sig nærmest med Forstandens Udvikling og hvad der kan udvikle det menneskelige Legeme, men de undlader at undervise Børn i mange Ting, som det er af største Vigtighed for dem at kende, og som særlig vilde fremme deres aandelige Vækst og Udvikling. I mange af de offentlige Skoler her i Amerika vil de end ikke tillade, at Bibelens Ord bliver læst, og det forbydes, at Børnene bliver belærte om deres aandelige Slægtskabsforhold til Gud og til hinanden indbyrdes. Alt, hvad der vedrører Børnenes og Ungdommens aandelige Udvikling, bliver ligesom banlyst fra Skolerne. Hvor stor en Nødvendighed er der da ikke for, at denne manglende religiøse Undervisning og aandelige Uddannelse bliver udfyldt. Hvor nødvendigt er det derfor ikke, at Kirkens gensidige Uddannelsesforeninger, Religionsklasserne og de mindre Børns kirkelige Forberedelsesklasser, modtager Understøttelse og Medvirkning af enhver Mand og Kvinde i Kirken.

Jeg vil sige til eder, Brødre og Søstre, at vi kan ikke haabe at modarbejde disse Indflydelser udefra, medmindre vi forenede virker for, at vore Sønners og Døtres Sind og Hjerte kommer under Indflydelse af Kristi Evangeliums forædlende Principper. Vi maa bestræbe os for at bringe Ungdommen til en Forstaaelse af, hvor nødvendigt det er, at de lever i Henhold til Evangeliets Lærdomme, saa at de kan blive delagtiggjorte i dets herlige Velsignelser. Vi maa af al vor Magt modvirke skadelige sociale Indflydelser. Vi maa bringe Ungdommen til at forstaa, at Verdens Aand vil lede dem bort fra Gud og hans Aands Indflydelse, idet Menneskene er letsindige og jage efter Fornøjelser. Vi maa søge at bringe den opvoksende Ungdom til Erkjendelse af Sandheden af Evangeliet, som vi har annammet, saa at de kan ønske at rette sig derefter og holde Guds Befalinger. For at denne Hensigt kan blive opnaaet, maa vi anstrænge os til det yderste for at belære vore Drenge og Piger om Vigtigheden af, at de lever et rent og helligt Levnet, saa at de kan modtage Guds Aands Inspiration og et Vidnesbyrd om Sandheden. Guds Aand kan ikke dvæle i urene Tabernakler, og naar som helst vore Sønner og Døtre gaar bort fra Dydens Baner, adskiller de sig fra Guds Aand, der ellers inspirerer dem og styrker dem til Trofasthed, og leder dem tilbage til deres himmelske Faders Nærværelse.

Jeg ønsker at tale de unges Sag. Vi har alle de Hjælpemidler, vi behøver. Ulig, hvad der findes i Verden, findes der i Kirken alle de Or-

ganisationer, der er nødvendige til Ungdommens og alle Kirkens Medlemmers Beskyttelse. Jeg har hørt Mænd og Kvinder, som har været optaget af et socialt og reformatorisk Arbejde, undres over, hvad de kan gøre for at virke med gode Resultater under de vanskelige Forhold, som Krigen har foraarsaget, og at benytte Fremgangsmaader og tilvejebringe Midler, hvorved de unge kan blive beskyttede mod de forskellige Onder, som Krig altid medfører. Vi kan give denne Beskyttelse. Alle disse Midler kan vi gøre Anvendelse af, og det synes for mig, at alle vi, som er tilstede her, maa være fast besluttede paa som Repræsentanter for Guds Folk, at vi vil anstrænge os af al vor Sjæls Styrke for at holde vore Sønner og Døtre og alle af Kirkens opvoksende Ungdom borte fra Verdens onde Indflydelser, og bestræbe os for at plante i deres Hjerter Sandhedens hellige Principper, som har været fremholdte ved denne Kirkens Generalkonference.

Intet Menneske kan gøre en større Ting eller en bedre Ting i Verden end at frelse sine Medmennesker. Ingen kan udføre noget vigtigere end at belære Ungdommen om Sandhedens Principper. Vi staar i Virkeligheden som Lærere og Lærerinder for de unge og bør bestræbe os for af al vor Evne at virke i vor kirkelige Kaldelse. Vi bør sætte os selv i Stand til af al vor Magt at modvirke de onde Indflydelser udefra, som kan fordærve vore Sønner og Døtre. Vi har ved denne Konference paa en meget indtryksfuld Maade hørt angaaende, hvad vi tror der er Herrens Hensigter i Henseende til Amerika. Vi Sidste-Dages Hellige ved alle, at Amerika er bestemt til at være et stort og mægtigt „Zions Land", og at fra denne vor store Verdensdel Frihedens frelsende Principper skal spredes til Jordens yderste Ender.

Er det for dristigt at sige, at Amerika kan kun udføre sin høje Mission i Verden, sin store og omfattende Verdensmission, i den Grad, som Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige udfører og fuldbyrder den store religiøse Mission, det er givet os at udføre blandt Guds Børn. Jeg tror det ikke. Jeg tror, at dette er Sandheden. Jeg tror, at her i disse Bjergdale, her blandt Kirkens Folk, findes de centrale Kræfter, der vil foraarsage, at Jesu Kristi Evangeliums Principper spredes ud over hele Amerikas Land, og ud til Jordens fjerneste Dele, for at alle Mennesker kan blive givet en Lejlighed til at annamme Evangeliet, som er den sande Frihedslov. Gud hjælpe os, Brødre og Søstre, til at leve saaledes i Overensstemmelse med Evangeliet, at vor Livsvandel kan være som en Prædiken til vore Medmennesker allevegne, hvor vi er kendte eller bliver omtalte. Jeg beder, at Herren vil hjælpe os til at staa paa Vagt mod Verdens Daarligheder og Verdens Synd, som vil indsnige sig blandt os, saa at vi kan holde os selv pletfri og stedse være i Besiddelse af Guds Aand, og Omverdenen blive delagtiggjort i Guds Aands Indflydelse gennem os. Disse er mit Hjertes Ønsker, og jeg tror, at det er de Ønsker, som besjæler de Mænd og Kvinder, der er tilstede her. At vi alle maa holde Guds Befalinger og i vore Hjem belære vore Børn om Guds Befalinger, og indenfor de kirkelige Organisationer belære Ungdommen om det evige Evangeliums

Sandheder, og formane alle til at holde sig fri fra Verdens Synd og Urenhed og leve et helligt Levnet, er min ydmyge Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Tale af Ældste Richard R. Lyman,

Medlem af de tolv Apostles Kvorum,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City Søndag den 6. Oktober 1918.

Jeg ønsker tilvisse, at medens jeg taler til denne store Forsamling, mine Ord maa blive udtalte ved Guds Aands herlige Indflydelse, lig de ypperlige Ord vi allerede har lyttet til ved denne Konference.

Det kunde synes mærkeligt, at vi møder sammen saa ofte og har en saa overordentlig stor Interesse i dette ene: Jesu Kristi Evangelium. Grunden til, at vi ikke trættes heraf, er denne, at Emnet Jesu Kristi Evangelium i Sandhed er et klassisk Emne, idet Kristi Evangelium er det evige Evangelium. Et klassisk Emne bliver, som bekendt, kærere og kærere for os, hver Gang det paany bliver behandlet. Saaledes er det ogsaa med Evangeliet. Det er stedse nyskabende og kan ikke blive forældet.

Som jeg ser Stavspræsidenterne og deres Raadgivere, Biskopperne og deres Raadgivere, Højraadsmedlemmerne og andre af Kirkens ledende Mænd den ene Dag efter den anden komme her til Konferencens Møder og lytte til de Lærdomme, som Guds Tjenere fremfører, og jeg betænker, hvilke vigtige Stillinger de fleste af disse Mænd ogsaa indtager paa Forretningslivets Omraade og i financiel Henseende i de Kommuner, de tilhører, saa forstaar jeg, at disse Mænd tilvisse værdsætter disse Konferencemøder, som vi alle gør det, og at de betragter vor Gudsdyrkelse og Opfyldelsen af vore religiøse Pligter som det mest vigtige for os. Hvad tilstræber vi? Hvad kæmper vi for? Vi stræber efter at naa Fuldkommenheden. Vi sang derom i Gaar, da vi sang om, hvorledes de oprigtige og trofaste higer fremad mod den evige Fuldkommenheds Maal.

En af Talerne berørte i Gaar, at maaske ikke alle lever i stræng Overensstemmelse med Kirkens Lærdomme, eller med Kirkens Skikke. Det var sagt med Beklagelse, at nogle af Kirkens Medlemmer maaske ikke holder deres Bønner, som de bør. Maaske nogle ikke holder deres individuelle Bønner. Maaske andre ikke beder sammen med Medlemmerne af deres Familie osv.

Hvorfor er det nødvendigt, at vi ofte skulde bede i Løndom? Hvorfor er det nødvendigt, at vi regelmæssigt holder Familiebøn? Hvorfor er det nødvendigt for Kirkens Medlemmer saa ofte at komme sammen til Gudstjeneste? Dette er nødvendigt af denne Grund, at vi er dødelige Mennesker. Vi har alle store Ufuldkommenheder. Vi har alle Fejl og Svagheder at overvinde. Derfor beder vi i Løndom. Vi beder med vore Familier, og vi kommer sammen til Gudstjeneste, som i Formiddags, for at blive belærte om Guds Vilje og skride fremad mod Fuldkommenhedens Maal, saa at vi maa kunne blive fuldkomne i vore Hand-

linger, ligesom Gud, vor himmelske Fader, er fuldkommen. Naar vi efter endt Konference forlader denne Bygning, kan det ikke siges, at vi har draget den fulde Nytte af Konferencen, hvis Ordene, vi har lyttet til, ikke har gjort et dybere Indtryk paa os, end at vi kun kan sige: „Hvor Brødrene dog talte vel!" Vi burde forlade denne Bygning, dybt tænkende over, hvad der har været sagt. Disse Møder burde saa os alle til at overveje Livets vigtige Spørgsmaal og paany beslutte at leve et bedre og mere fuldkomment Liv. Denne Lektie er yndig og med Kraft fremsat i den ypperlige Lignelse, som Kristus fremsatte vedrørende Farisæeren og Tolderen.

„Der gik to Mænd op til Helligdommen for at bede; den ene var en Farisæer, og den anden en Tolder. Farisæeren stod og bad ved sig selv saaledes: Gud! Jeg takker dig, fordi jeg ikke er som de andre Mennesker, Røvere, uretfærdige, utugtige, eller ogsaa som denne Tolder. Jeg faster to Gange om Ugen, jeg giver Tiende af al min Indtægt. Men Tolderen stod langt borte og vilde end ikke opløfte Øjnene til Himmelen, men slog sig for sit Bryst og sagde: Gud, vær mig Synder naadig!"

Og Herren og Mesteren sagde:

„Jeg siger eder: Denne gik retfærdiggjort hjem til sit Hus fremfor den anden; thi enhver, som ophøjer sig selv, skal fornedres; men den, som fornedrer sig selv, skal ophøjes." (Lukas: 18 Kap., 10—13. og 14. V.)

Her ved disse Møder bliver Evangeliets Principper fremsatte for os, og de bliver overvejede af os i Ydmyghed, og vi søger at undervise hinanden og hjælpe hinanden til at blive mere fuldkomne, i Overensstemmelse med Kristi Evangeliums Lærdomme. Vi tror, at vi maa være oprigtige i al vor Vandel og Fremfærd. Spørgsmaalet er, om vi ogsaa er det. Vi tror, at vi maa være sandfærdige. Spørgsmaalet er: Er vi det? Vi tror, at vi maa udvise sømmelig Adfærd. Gør vi det? Vi tror, at vi bør være godgørende, og Spørgsmaalet er: Er vi det? Udviser vi vor Kærlighed mod de ulykkeligt stillede i Samfundet? Giver vi de hungrige Føde? Paaklæder vi de nøgne? Besøger vi Enker og faderløse? Vi tror saaledes, at vi bør gøre alle Mennesker godt. Alle disse Lærdomme er en Del af Jesu Kristi Evangelium, og indtil vi er i Stand til at elske vore Medmennesker, som vi bør, og udføre de nævnte Dyder, har vi Grund til at komme sammen til Møder for at bede til Herren og deltage i den hellige Nadver. Alle disse Ting maa vi søge at gøre, saa at vi kan blive fuldkomne, ligesom vor himmelske Fader er fuldkommen.

Jesu Kristi Evangelium omfatter enhver jordisk og himmelsk Ting, som er godt for Mennesket. Enhver god Leveregel, enhver Lærdom, enhver filosofisk Tanke og ethvert filosofisk Princip, som kan forbedre Menneskene, højne vort Liv, gøre os stærkere, bedre og mere lig Gud, alle disse Ting er forbundne med Jesu Kristi Evangelium, og Hensigten med vore Sammenkomster er, at vi maa lære at leve mere nøje i Overensstemmelse med Evangeliet. Hvis der iblandt os eller andetsteds findes nogen Filosofi eller Videnskab, som omfatter, hvad der er „dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt", saa anerkender vi samme og glæder os ved samme. Alt, som er af en god Natur, hvad enten i vort

eget Land eller i andre Lande, hvad enten i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige eller nogen anden Kirke, eftertragter vi.

I vort store Land og under vor demokratiske Regering udgør i Virkeligheden vore Sønner og Døtre de grundlæggende demokratiske Elementer. Indenfor Kristi Kirke, som vi tilhører, og indenfor vore Familier, udgør vore Sønner og Døtre de fundamentale Elementer, og at den opvoksende Slægt og alle Kirkens Mænd og Kvinder kan blive gode og vise og gudfrygtige, virker vi hen til. Den Aand, som er forbunden med Jesu Kristi Evangelium, opløfter Menneskene fra det lave og giver dem Styrke og Visdom til at leve et bedre og mere fuldkomment Liv. Vort Arbejde er ikke begrænset til vore egne Familier, men vi udfører et Missionsarbejde blandt vore Venner, vore Naboer, Arbejdskammerater og andre, som vi er knyttede til.

For en kort Tid siden sad jeg en Aften sammen med en ældre Mand. Han sagde, at da han var en ung Mand, kom en omrejsende Broder ttl ham, og han vilde aldrig glemme, hvad denne Broder belærte ham om. Den omrejsende Broder kom til hans Hjem tidligt paa Aftenen og forklarede, at han skulde forlade Stedet Kl. 5 næste Morgen. Men han sagde til ham: „Jeg ønsker at tale med dig og forklare dig Jesu Kristi Evangeliums Lærdomme og Nødvendigheden af det kirkelige Missionsarbejde. Jeg ønsker, Du skal blive en Mand i Ordets sande Mening og leve et rent og smukt Liv. Jeg ønsker, Du skal læse de hellige Skrifter og blive nøje bekendt med Kristi Livshistorie og med hans Lærdomme." Manden, som jeg sad sammen med, sagde videre: Denne Broder talte ikke alene med mig en Time eller to, men hele Natten. Kl. 5 om Morgenen var hans Heste spændt for hans Vogn, og han kørte bort. Han var ikke tilfreds, før jeg sagde til ham, at jeg vilde alvorlig overveje, hvad han havde sagt, og hvis jeg kom til at forstaa, at hvad han havde sagt til mig, var Sandhed, saa vilde jeg være villig til ligesom mange andre at lægge mit Arbejde til Side og gaa ud som Missionær for at belære andre. Den omrejsende Broders belærende Ord og hans indtrængende Formaninger bevirkede, at jeg anstrængte mig for at leve, som en Mand bør. Han fremholdt Kristi Evangeliums høje Idealer for mig og belærte mig om den store Nødvendighed af at leve et rent og dydigt Liv, og han opvakte hos mig Lysten til at hige fremad mod Livets ideale Maal.

Manden, som jeg sad sammen med, sagde dernæst med Hensyn til sig selv og sin Familie:

„Jeg har præsenteret mine Sønner og Døtre og mine Svigersønner og Svigerdøtre til Dem, og De har set mine Børnebørn, og jeg kan sige dette, at jeg skylder hin nidkære Mand meget i Henseende til det Eksempel, som jeg har sat for min Familie. For saa vidt mine Børn har gjort Fremskridt i Livet, og De kan se, at de har det, saa føler jeg mig forvisset om, at det i hvert Fald til en vis Grad er sket paa Grund af det Eksempel, jeg har sat for dem."

Dette er et Eksempel paa den Missionsaand og Ønsket om at gøre godt mod andre, som fylder de Sidste-Dages Helliges Hjerter.

Som jeg har nævnt: Hvad der kan fremme vore Sønners og vore

Døtres Velfærd og deres Beskyttelse mod Verdens mange Fristelser, er, hvad der maa ligge os Forældre paa Hjerte. Vi ønsker, at de skal være Sandheden tro og være gode og dydige. Ogsaa derom beder vi til vor himmelske Fader med forenede Hjerter ved disse vore Møder, og vi beder vor himmelske Fader om, at han vil give os Kraft og Visdom til at opdrage vore Børn og vejlede dem, som de bør opdrages og vejledes. O, maa vi dog være i Besiddelse af denne Trosstyrke! O, at vi dog personlig maa have levet vort Liv, saa at vi kan have en stærk og begrundet Forvisning om, at vore Sønner, som under Krigen er rejste bort fra Hjemmet, vil komme tilbage som dydige og ædle Guds Mænd, der har været beskyttede ved hans Aand fra enhver Fare! Hvem er den, som aldrig har forsømt at bede? Hvem er den, som stedse har udvist Trosstyrke eller som altid har deltaget af den hellige Nadver fuldt værdig, og som derfor med Berettigelse kan forvente en slig Velsignelse? Hvilken Mand er der tilstede her, som har særlig Krav paa, at hans Søns Liv bliver bevaret ved Guds Kraft? Idet vi er ufuldkomne, dødelige Væsener, har vi alle Grund til at udbryde: „Gud, vær mig Synder naadig!“ Idet vi virker for, hvad der kan komme vore Børn til Gode og blive til deres Frelse, og hvad der kan fremme deres Oplysning og deres aandelige og timelige Velfærd, saa behøver vi tilvisse vor himmelske Faders Bistand.

Jeg har her i mine Hænder et af de sidste Numre af Tidsskriftet: »The Outlook«. I dette Tidsskrift findes et Brev fra en Fader til hans Søn, som er Soldat, og fra hvilket Brev maaske nogle af os kan lære mere fuldkomment at undervise og opdrage vore Sønner. Jeg vil med enkelte mindre væsentlige Udeladelser oplæse nogle Afsnit af Brevet.

„. . . Min Søn, hold altid fast ved de herlige angelsaksiske Idealer i Henseende til personlig Kyskhed. Lev saaledes, at naar Du vender tilbage igen, Du ikke behøver at vende Dig bort fra din Moders eller din Søsters Kys.

Den Indflydelse, som Religionen vil have i Henseende til alle de Ting, om hvilke jeg har skrevet, vil jeg ikke nærmere fastslaa i Enkeltheder, men kun bemærke, at de fleste af os behøver hele Tiden at udøve Tro paa Guds særlige Hjælp og blive styrkede og bistaaede af ham, saa at vi kan leve efter Kyskhedens Principper og leve et saa fuldkomment Liv, som det er muligt for os.“

Vi beder, vi faster, og vi deltager i Sakramentet (den hellige Nadver), for at vi som Sidste-Dages Hellige kan være i Besiddelse af denne levende og virkende Tro, som Brevskriveren omtaler. Han skriver videre:

„Jeg har skrevet Dig et langt Brev til, men, som jeg ser foran mig paa mit Bord dette Portræt af en Søn i Uniform, som er større end sin Fader, nemlig Dig, saa takker jeg Gud, at Du har været bedre uddannet for Livets Krav, end jeg har været det, og bedre skikket til at kommandere over andre og beherske Dig selv; og jeg har ved at overveje disse Ting været ansporet til vedvarende at stride fremad.

Lad mig tilhviske Dig en lille Hemmelighed. Medens det har kildret min Forfængelighed at vide, hvor stolt Du er af din Faders smaa Fortjenester, og dette har opmuntret og ansporet mig, saa ved jeg dog, og Du skal ogsaa vide det, at, hvad jeg betragter som min største Fortjeneste, er, at mine Bestræbelser i Henseende til Dig har været belønnede. Du lever et nobelt og eksemplarisk Liv. Enhver Linje i Dit rene, stærke Legeme, ethvert Udtryk af Dit fremadhigende, men rolige Sind, giver til mig en Fryd, som langt overgaar enhver Belønning i Penge, eller enhver udvortes Udmærkelse. Jeg formoder, at Børn næppe kan forstaa rigtigt, førend det er for sent, hvad deres Livsvandel betyder for deres Forældre. Hvis dette Brev ikke allerede var saa langt, saa kunde jeg berette Dig om, hvorledes Mænd, som jeg har kendt personlig, og som er kendt af Verden, glade vilde give enhver Dollar, de ejer, hvis deres Sønner blot kunde være hæderlige, virksomme og noble Mænd. Jeg har været stolt af Dig, og jeg rødmer, naar jeg erindrer, at jeg paa Grund af Din gode Opførsel maaske ligefrem har pralet af Dig. Men jeg ved, at hvad jeg nogensinde har drømt om at gøre, eller personlig at være, vil Du udføre, hvis Du kommer levende fra denne Krig.

Med Hensyn til, hvad der er for Dig at gøre i Fremtiden, dette er i dine og Guds Hænder. Men husk, at der er tusinde Ting, der er værre end at dø. Jeg ved, at Du vil aldrig paa nædel Vis søge at frelse Dit Liv, eller søge at undgaa at udføre Dine Pligter, fordi Dit Liv derved udsættes for Fare. Dette vilde foraarsage Din Moder og mig dyb Sorg, vi, som lige fra Din Fødsel under hele Din Opvækst har gjort langt mere for Dig, end Du rimeligvis kan forestille Dig. Alt, hvad vi gjorde for Dig, gjorde vi med høje Hensigter for Øje og med et patriotisk Sindelag. Du er Blomsten og Frugten af vort Liv, hvorfor vi takker Gud daglig, at Du er en god Soldat og kæmper under det amerikanske Flag for, hvad der vil blive til Verdens bedste..."

Vi har i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige vore Religionsklasser, Forberedelsesklasserne, de unge Mænds og Kvinders gensidige Uddannelsesforeninger og Søndagsskolerne, hvilke forskellige Organisationer alle er oprettede med Børnenes og Ungdommens Uddannelse for Øje. I disse forskellige Klasser arbejder vi, beder vi, faster vi, tilbeder vi Gud, og nyder vi den hellige Nadver, i Haab om, at vor himmelske Fader vil velsigne os og give os Visdom til at undervise og opdrage vore Sønner og Døtre, saa at de kan leve et ædelt Liv; saa at vor himmelske Fader kan finde Behag i dem; saa at deres Handlinger gennem Livet bliver til Glæde for os, deres Forældre, til Forfremmelse af Kirkens Formaal og til Gavn for det Land, i hvilket vi er Borgere.

— Ligesom den legemlig blinde ikke kan se Solens Lys, hvor herligt end dette timelige Lys straaler ud i Rummet, saaledes kan den aandelig blinde ikke beskue Evangeliets herlige Sandhedslys.

Enighed.

Sand Kærlighed leder til Enighed. Mesteren bestræbte sig for i alle sine Lærdomme til Folket i forrige Dage at indprente paa Disciplenes Sind Nødvendigheden af, at de udviste Enighed, og han bad tillige sin himmelske Fader, at han vilde fylde deres Hjerter med Enighedens Aand. I Johannes Evangelium, det 17. Kapitel, 20—23. Vers, læser vi:

„Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord skulle tro paa mig, paa det de maa alle være et — enige — ligesom Du, Fader i mig, og jeg i Dig, at og de skulle være et — enige — i os, at Verden kan tro, at Du har udsendt mig; og jeg har givet dem den Herlighed, som Du har givet mig, paa det de skulle være et ligesom vi ere et — enige — jeg i dem, og Du i mig, paa det de skulle være fuldkommede til et — til Enighed — og at Verden kan kende, at Du har udsendt mig og elsket dem, ligesom Du elsker mig."

Disse Lærdomme ere saa tydelige, at ingen kan misforstaa dem, og de beviser, hvad Herren fordrer af os, som har paataget sig hans Navn, nemlig, at vi under Vandringen her i Livet bør handle saaledes, at Verden kan se, at vi er af eet Hjerte og eet Sind, hvilket var Kendetegnet paa Jesu Efterfølgere i forrige Dage. Enhver Instruktion, som saaledes er kommen fra Gud til Menneskene, har været i det Øjemed at forene dem til et, bringe dem til Enighed, som forklaret af Profeten Joseph Smith; og naar som helst Evangeliet har faaet det rette Rodfæste hos de troende, har Enighed været et af de Kendetegn, som har karakteriseret deres Indflydelse for at fremme det gode i Verden. Denne Enighed skyldes uden Tvivl ogsaa Evangeliets hurtige og sikre Udbredelse paa Jorden i de sidste Dage, og hvilken Enighed skal tjene til at give Sejren til Disciplene, som har paataget sig Kristi Navn og lovet at kæmpe for hans Sag.

Hvor behageligt og godt er det ikke, naar de Hellige i deres jordiske og aandelige Anliggender vandrer fremad i Enighedens Baand, hvorved de dygtiggøres til at modstaa samt at undgaa alle den Ondes gloende Pile. Lad os derfor stedse ihukomme Herrens Formaning, naar han siger:

„Værer et, og dersom I ikke ere et — enige — ere I ikke mine."

Om Kærlighedens himmelske Princip siger Paulus, at den er „Lovens Fylde". Salmedigteren Grundtvig udtrykker smukt denne Tanke i en af sine Salmer, i hvilken han siger om Kærligheden:

Kærlighed er Lysets Kilde,
Kærlighed er Livets Rod,
Derfor er Guds Raad saa milde,
Derfor er Guds Aand saa god....

Kærlighed er Livets Krone,
Kærlighed er Lysets Glans,
Derfor sidder paa Guds Trone,
Jesus med sin Straalekrans....
Kærlighed er Lovens Fylde
Og Fuldkommenhedens Baand;
Den er, hvad vor Gud vi skylde;
Den er Frugten af hans Aand....

Jesus sagde: „Denne er min Befaling, at I skulle elske hverandre, ligesom jeg har elsket eder. Ingen har større Kærlighed end denne, at en sætter sit Liv til for sine Venner." (Joh. 15 : 12, 13.)

Af disse Ord lærer vi, hvori den største Kærlighed bestaar. Jesus forlod det himmelske Hjem og kom ned her paa Jorden for at lide og dø for den faldne Menneskeslægt, og bringe evigt Liv og Uforkrænkelighed til alle, som vilde adlyde Guds Bud. Hans Ord var: „I ere mine Venner, dersom I gøre, hvad jeg befaler eder." (Joh. 15 : 14.)

Han sagde fremdeles: „Dette befaler jeg eder, at I skulle elske hverandre." (17. Vers.)

Den store Guds Mand Paulus, om hvem Herren sagde til Ananias: „Gak hen, thi denne er mig et udvalgt Redskab til at bringe mit Navn frem for Hedningerne; thi jeg vil vise ham, hvormeget det bør ham at lide for mit Navns Skyld"; denne Hedningers Apostel skrev ved en vis Lejlighed til de Hellige i Korint, medens han udførte sin Missions Gerning til hint Folk: „Kristi Kærlighed tvinger os (menende: nøder os). Derfor ere vi Sendebud i Kristi Sted, som om Gud formanede gennem os; vi bede i Kristi Sted: „Lader eder forlige med Gud."

Vi tror, at vi med Sandhed kan sige, at de Tusinder af Ældster i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, der har forladt deres Hjem og deres kære Familie uden mindste Tanke om noget som helst timeligt Vederlag, er opmuntrede dertil formedelst den sande Kristi Kærlighed, der har paaskyndet dem dertil; og deres kære i Hjemmet er blevne opmuntrede og paaskyndede af den samme himmelske Indflydelse til at gøre et saadant Offer. Det er med Rette sagt, at sand Kærlighed er evigt den samme og altid virker til det godes Forfremmelse, idet det Menneske, som er i Besiddelse af Kærlighed, „fryder sig med dem, som fryde sig, græder med dem, som græde". Kærlige Mennesker „opmuntre de fortrykte, understøtte de trængende, hjælper de svage, aftørrer Sorgens Taare, trøster de forladte og vederkvæger de fattiges og nødlidendes Hjerter ved deres Godhed og velmente Velgerninger."

Den sande Kærlighed viser sig hos en hengiven Familiefader, og hos Moder, der opbyder alle sine Kræfter for at glæde og hjælpe dem, for hvem hun har udsat sit eget Liv for Fare. Den sande Kærlighed har en vidunderlig Magt. En bekendt Skribent har sagt om Kærlighedens Magt, at den „beroliger og udjævner Menneskets oprørte Følelser; den stiller og dæmper Lidenskabens og Vredens Opbrusen, ligesom Olien, der gydes paa de skummende Bølger."

O, hvilket herligt Gode den rene, himmelske Kærlighed er, som en algod og alvis Fader har givet os med paa vor jordiske Vandring, og,

endnu mere, har lovet skal følge med os ind i det tilkommende Liv; thi Kærlighed er evig og skal aldrig dø. Det er muligt, at vi svage Mennesker alt for ofte glemmer at praktisere dette forædlende og ophøjende Princip saa nidkært, som vi bør; og om vi føler os skyldige, lad os da ty hen til Kærlighedens uudtømmelige Væld, saa at vort Sind ved Aandens Kraft maa blive fyldt med Kærlighed til Gud og til alle Mennesker. Da vil al Uenighed ophøre; alle Misforstaaelser vil blive rettede, og al Misundelse og Had blive udryddet, og Mennesket vil først da kunne elske Gud over alle Ting, og dets Næste som sig selv.

Saa giv os da, o Herre, som dine Pagtens Børn en forøget Grad af den Gave, der „skjuler Syndernes Mangfoldighed", og gør os stærke til at stride Troens gode Strid og fuldkomme Løbet, og undgaa vor Saligheds Fjendes lumske Angreb, der saa ofte er rettede imod os. Lad os bede, at en Grad af den samme guddommelige Kærlighedens Gave maa blive alle vore Medmennesker tildelt, at alle oprigtige og sandhedsøgende Sjæle maa lytte til „Kærlighedens ømme Røst, der har lydt fra Himlen til vor Trøst."

Hans J. Christiansen.

Ældste Melvin J. Ballard er ordineret til Apostel.

Ved et specielt Møde, som Kirkens første Præsidentskab og de tolv Apostle holdt i Templet i Salt Lake City om Formiddagen den 7. Januar 1919, blev det enstemmig besluttet at ordinere Ældste Melvin J. Ballard, Præsident for de nordvestlige Staters Mission, til Apostel. Han var ordineret og beskikket som et Medlem af de tolv Apostles Kvorum af Kirkens Præsident, Heber J. Grant.

Ældste Melvin J. Ballard er Søn af Henry Ballard og Margaret McNeal Ballard og var født i Logan, Utah, den 9. Februar 1873. I sin Ungdom studerede han ved Brigham Young Kollegiet i Logan. Han tog sin Eksamen i 1894. De to følgende Aar virkede han som Lærer ved Skolen.

I kirkelig Henseende var han som ganske ung Præsident for det Diakon-Kvorum, han tilhørte. Tre Aar virkede han som Kredslærer i det Ward (Sogn), han tilhørte, og denne Gerning udførte han til sine overordnedes store Tilfredshed. I sytten Aars Alderen blev han allerede ordineret til Ældste. Han blev kaldet til at udføre en Mission i de Forenede Stater i 1896 sammen med Ældsterne B. H. Roberts og George D. Pyper. Paa denne Mission prædikede han Evangeliet i flere af de store Byer i de Forenede Stater og blev derefter beskikket til at virke i de nordlige Staters Missionsdistrikt, hvor han virkede to Aar.

Efter at han var løst fra sin Mission, bistod han efter sin Hjemkomst ved Oprettelsen af Logan Strikkefabrik, som har udviklet sig til en større og fremadskridende Institution. Han var Bestyrer af denne Fabrik i 10 Aar. Han bidrog ogsaa til Oprettelsen af andre industrielle

Foretagender i Logan. Han har stedse været stærkt interesseret i de kirkelige Sangkors Arbejde.

Ældste Ballard var i seks Aar anden Raadgiver til Biskoppen i det andet Ward i Logan og blev i 1909 beskikket som et Medlem af Cache Stifts Højraad. Sammen med Præsident Joseph W. McMurrin udførte han paa dette Tidspunkt en Missionsrejse til de nordvestlige Stater. Han blev kaldet til at præsidere over de nordvestlige Staters Mission den 6. April 1909 og har virket i dette Kald hele Tiden siden.

Han ægtede Martha Jonas fra Farmington i Juni 1896. De har haft otte Børn i deres Ægteskab, af hvilke syv lever.

(Fra »Deseret News«.)

Levnedsmidlerne fra Amerika.

Dagbladet „Politiken" skriver angaaende dette saa aktuelle Emne:

„Det var en righoldig Repræsentation af Bystyrets Mænd, som i Gaar Formiddags den 8. Marts, lidt før 10, samledes ved „Balis" Lossevplads for at give Skibet, som er det første af Amerikanernes Madskibe, en københavnsk Velkomst. Og velgørende tvangfri....

Losningen af „Bali" var allerede i fuld Gang. Knippe efter Knippe af herlige hvide Sække, fuldt stoppet med Mel af Hvede, af Majs og Byg, løftedes fra Skibets Bug højt op mod den blide Martshimmel og sænkedes paa stærke Kranarme ned i Lagerskurets aabne Favn. Det hele gik saa selvfølgeligt og lige til, som om amerikanske Kornskibe hver Dag laa i Frihavnen og lossede. Og dog er „Bali" det første efter den store Krig.

Blandt dem, som mødtes under Melets hvide Drys, saas Byens øverste Embedsmænd. Levnedsmiddelskibenes Ekspeditør, Generalkonsul Joh. Hansen var ogsaa mødt.

Amerika repræsenteredes af Legationens Chargé d'affaires, Mr. Grant-Smith, Fordelingskontorets Chef, Mr. Magnus Svensson, med sin uadskillelige Ledsager, Flyverløjtnant Visel, „Balis" Chef, Kaptajn Fergusson og flere af Skibets højere Officerer.

Inde i Vareskuret, som smykkedes af amerikanske Flag, traadte Overpræsident Jonquières frem og bød i et korrekt Engelsk „Bali" Velkommen til København. — Vi vil bestræbe os for, sluttede han, at gøre alt, hvad her skal gøres, paa den bedste Maade. Jeg ser en Forjættelse i, at Danmark og Amerika under den vanskelige Verdenssituation kan mødes i hjertelig Forstaaelse om denne smukke Gerning. Megen Ungdom er gaaet fra Skandinavien til Amerika gennem Tiderne, og de Mænd har ikke glemt os. Gid det Samkvem, som nu genoptages, stadig knytter nye Baand mellem det gamle og det nye Land. Jeg takker Dem og byder Dem i Magistratens og Havnebestyrelsens Navn Velkommen.

Med Stolthed og Glæde, sagde Magnus Svensson, da Hurraraabene døde hen, saa jeg i Gaar »Stars and Stripes« vaje paa vort første Skib her i Frihavnen. Jeg haaber, det maa spørges tidt herefter. Thi

vi valgte jo ikke, trods alle gode Følelser, København som Stabelplads, fordi vi holdt af jer herovre, men fordi vi søgte den bedste Plads for vor Handel. Og den ligger her. Der kan slet ikke være Tale om andet end København!

Det skal dog siges, at her er godt at være. I Officerer fra „Bali" vil hurtigt gøre den samme Erfaring som jeg og lære at takke Danskerne for deres kloge Elskværdighed, deres aabne og redebonne Hjælpsomhed.

Tak, allesammen, for jeres Venlighed og gode Forstaaelse.

Efter Magnus Svensson tog Generalkonsul Johan Hansen Ordet og udbragte et Leve for Flaget, for »Stars and Stripes«. Og saa traadte Chargé d'affaires Mr. Grant-Smith frem og talte djærve Ord om den Fremtid, Amerika tiltænker København, Ord, som han dog diplomatisk bad om ikke at se paa Tryk.

Han henrev hele Forsamlingen til hjertelig Munterhed, da han tog den graanende Magnus Svensson i sin Arm og raabte, at smukkere og værdigere Repræsentant kunde Skandinavien aldrig have sendt til U. S. A.

— Og saa, udbrød han, leve et frit, uafhængigt og stærkt Danmark!

Det var en Hilsen, Amerikanerne kunde forstaa. Søsolkenes og Legationspersonalets høje Cheers fik Væggenes Bølgeblik til at synge.

Nu skiltes man. Ønsket om hyppigt Gensyn stod tydeligt at læse i alle Ansigter."

Hjerteageren.

Hjertet kan sammenlignes med en Have, som vor himmelske Fader har givet os at dyrke. Det er nødvendigt, at vi uophørlig søger at fremelske det gode fra Hjertebunden og uddrage det onde, som søger at fæste Rod der. Hvis ikke er Hjerteageren ukultiveret. Lad os samvittighedsfuld opfylde disse to Pligter. Lad os bede Herren om Hjælp dertil, han, som i Naturens Verden lader Solen skinne og Duggen og Regnen falde, og lader Planterne vokse og bære Frugt, da vil vor Hjerteager blive som en yndig Have, og vore Gerninger vil give Glæde til andre saa vel som til os selv.

Tankesprog.

Fantasifostre er værdiløse, hvis de ikke har Livets nøgne Virkelighed som Grundlag og Udgangspunkt.

— Den tænker klarest, som erkender Guds Tilværelse, og den er visest, som adlyder hans Befalinger.

— Livets Vej er Selvopofrelsens og Selvfornægtelsens Vej.

Statistik

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges skandinaviske Mission fra Aaret 1918.

Missionspræsident: Hans J. Christiansen — Konference.	Grene	Missionærer fra Zion den 31. Decbr. 1918: Højpræster	Halvfjerds	Ældster	Kvindelige	Total Missionærer	Lokale Præstedømme: Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Total Medlemmer og lokale Præstedømme	Børn under 8 Aar	Totalsum	Døbte	Børn velsignede	Emigrerede: Over 8 Aar	Under 8 Aar	Udelukkede	Døde	Fremmedes Huse besøgte: Ved Tilbud af Skrifter	Efter Indbydelse	Evangeliske Samtaler	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Møder afholdte: Indendørs	Udendørs
Aalborg....	3		1			1	11	11	19	5	278	324	89	413	7	9				4	5078	11	188	5526	35	415	
Aarhus	5						29	20	19	16	326	410	111	521	9	5	11		2	8			83	2521	36	775	
København.	5			1		1	25	20	13	14	586	658	113	771	25	10	6		5	1	1702	23	148	6055	31	268	
Missions-kontoret.....		2				2																					
Totalsum for Danmark....	13	2	1	1		4	65	51	51	35	1190	1392	313	1705	41	24	17		7	13	6780	34	419	14102	102	1458	
Bergen.....	4						17	8	12	6	268	311	114	425	24	11	5			2	1917	4	265	12286	147	448	
Trondhjem.	2		1			1	6	3	2	4	115	130	16	146	6					2			8	550	16	160	
Kristiania..	8		1	2		3	28	23	33	19	760	863	216	1079	36	21	17	3	2	7	1802	19	344	4180	208	433	
Totalsum for Norge......	14		2	2		4	51	34	47	29	1143	1304	346	1650	66	32	22	3	2	11	3719	23	617	17016	371	1041	
Totalsum for Missionen...	27	2	3	3		8	116	85	98	64	2333	2696	659	3355	107	56	39	3	9	24	10499	57	1036	31118	473	2499	

Dødsfald.

Ældste Peter Nielsen, Mink Creek, Idaho, døde den 28. Novbr. 1918. Han blev født paa Sjælland, nær Præstø, den 24. Septbr. 1855. Ældste Nielsens Forældre var nogle af de første, som annammede Evangeliet i Danmark. Hans Forældre rejste først til Utah, medens han blev tilbage og giftede sig i en ung Alder. Kort Tid efter blev hans Hustru Medlem af Kirken. Efter den Tid udførte Broder Nielsen en Mission og præsiderede over Præstø Gren. Først i Firserne rejste Familien til Utah og bosatte sig i Mink Creek, hvor de har levet siden. Afdøde var stedse en meget pligtopfyldende Mand, saavel i kirkelige som borgerlige Affærer, hvorfor han ogsaa har indehaft flere ansvarsfulde Stillinger. Han udførte en Mission til Danmark fra Novbr. 1904 til Febr. 1907. Han efterlader sig Hustru og 7 voksne Børn.

Begravelsen foregik den 30. November i Mink Creek. En Mængde Blomster prydede Kisten, og en talrig Skare havde givet Møde for at bevise afdøde den sidste Ære. De forskellige Talere henførte deres Ord til afdødes Trofasthed og Nidkærhed i Evangeliets Tjeneste og til hans eksemplariske Liv som Mand og Fader.

— Thomassine Jensen, født den 4. Juni i Boen, Randers Amt, døbt den 31. Marts 1907 i Randers af Ældste Louis C. Jensen, afgik ved Døden i Ulstrup, Randers Amt, den 2. Marts. Hun blev begravet den 9. Marts fra Hjemmet, hvor Præsident F. F. Samuelsen fra Aarhus og Ældste Jens Christensen fra Randers talte, og N. P. Thomassen fra Aarhus holdt Bøn. Jordfæstelsen foregik paa Vellev Kirkegaard, hvor Præsident Samuelsen talte ganske kort og bragte hende det sidste Farvel, hvorefter hendes Mand, Ældste Helgo Jensen, udtalte sin Tak til sin Hustru, for hvad hun havde været for ham og Børnene i Hjemmet, og en Tak til alle for udvist Deltagelse.

Søster Thomassine Jensen efterlader sig Mand og 10 Børn.

— Søster Johanne Kristine Kjøbech, født den 9. Juli 1890, døde den 6. Marts 1919 paa Frederiksborg Amts Sygehus af Lungebetændelse og blev begravet den 14. Marts paa Hillerød Kirkegaard. Hun var en trofast og pligtopfyldende Hustru og Moder. Hendes Mand, Broder Anton Andreas Kjøbech, og fire mindre Børn efterlever hende. Deres yngste Barn, en Dreng, ni Maaneder gammel, døde kort Tid før Moderen af Lungebetændelse.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København K.

Tryk hos F. E. Bording (V. Petersen).